

La baldufa esgarriada

Hi havia una vegada, un nin, que estava jugant davant l'escola de Mazac. Son cosí li havia portat una baldufa. Però no girava pas fàcilment dins l'herba. Aleshores en Peiron va tenir una idea:

- Mira com gira bé, aquí sobre el brocal del pou!

De sobte, *patapam!* la baldufa va caure al fons del pou!

- Desgraciat, t'havia dit d'anar amb compte! Espavila't per a tornar-me-la! Me'n vaig! -cridà el cosí.

Avergonyit, en Peiron quedà tot sol ploriquejant. S'abocà al brocal i bramà:

- Baldufa meva, baldufa meva...

- Aigua verda, aigua negra, tot el que es perd es retroba

-ressonà el pou..

Sense pensar-s'ho, en Peiron saltà dins del pou. Per sort, va anar a parar dins la ferrada. Començà a vagabundejar sobre l'aigua negra i verda.

Al cap d'una estona va albirar una casa. Davant hi havia una nina que li girava l'esquena.

- Bon dia, nineta, que has vist la meva baldufa? -li demanà en Peiron.

- Bon dia, Peiron, ajuda'm a endreçar la cambra, i potser que no et menjaré, respongué tot girant-se...

...i deixant aparèixer un rostre horrible de centpeus gegant. En Peiron començà de petar de dents de la por que tenia. Tot i això, va seguir aquell monstre de mandíbules enormes.

Tres vegades, en Peiron va estar a punt de caure dins els rierols de verí llefiscós i pudent abans d'acabar l'endrega de la cambra.

Després el monstre digué:

- Aigua verda, aigua negra, tot el que es perd, es retroba.

Tot seguit, un edifici aparegué al seu costat. Davant la porta, una velleta regava les flors.

- Bon dia, velleta, no hauríeu pas vist la meva baldufa? -li preguntà en Peiron.

- Bon dia, Peiron, ajuda'm a tornar a pintar el pis i potser que no t'engoliré -va respondre la vella tot redreçant-se...

...i deixant aparèixer les potes gegants d'una aranya monstruosa.

En Peiron sentí com els cabells se li posaven de punta de l'espant. Tot i això va seguir el monstre pelut.

Set vegades, en Peiron estigué a punt de fer-se agafar dins les parets de seda enganxosa i invisible abans d'acabar de pintar el pis. Però, el monstre li va dir:

- Aigua verda, aigua negra, tot el que es perd es torna a trobar.

De seguit, un missatge aparegué dins la mà d'en Peiron.

És la Romega que té la baldufa. Ves en compte, canta-li una cançó per adormir-la, -llegí en Peiron.

Al mateix moment, va sentir un escarritx de dents que venia de darrere l'edifici.

- La Romega! -es pensà en Peiron.

Dotze vegades, en Peiron va cuidar morir-se d'esglai abans d'arribar a cantar:

Son, soneta, cuita, cuita, soneta, cuita't doncs.

I, no sentí res més que un ronqueig espantós. Llavors, donà la volta a l'immoble a passes de llop. Trobà una massa negra i verda. Dins la mà, tenia una baldufa. Quan en Peiron volgué prendre el seu joguet, la massa es va moure. En Peiron es desmaià de por.

Quan es despertà, era davant el pou de Mazac. El seu cosí feia girar la baldufa sobre el brocal.
- Amb compte! -cridà en Peiron.